

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εν Ἑλλάδι. . . Δρ. 10
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ. . . Φρ. χρ. 12ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 28.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ἔργα καὶ ἡμέραι.

Συμφορὰ καὶ φιλανθρωπία.

Σεισμοί.

Ἡ ἀδελφὴ Μάρθα. (Ἐντυπώσεις).

Περικλητὴς.

Βιβλιοκρισία. (Οἱ Ναβαράτοι ἐν Ἑλλάδι).

Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων (Διευκρινίσεις δια-
ζυγίων. — Νεα ἐπιτελίται τοῦ Λεσσέψ).

Πνευματικὰ ἀσκήσεις. — Αὐσίσεις.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ Δόξα καὶ Ἐρως Μυθιστόρημα (τέλος).

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐνβλέμμα. Ἐφ' ὅσον ὁ κομικὸς πλέον καταστάς Ἡγεμῶν τῆς Βουλγαρίας, πότε κλαίων, πότε γελῶν, πότε ἐλπίζων, πότε ἀπελπίζων ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ βαδίζῃ τὴν ἐκτὸς τῶν συνόρων ἄγουσαν, ἐκουσίως τὴν φορὰν ταύτην καὶ οὐχὶ ἀνευ περισκελίδος· ἐφ' ὅσον ὁ κόσμος εἰς τὰς ἀπειλάς τῶν Βουλγάρων ὅτι, ἂν δὲν τοῖς παραχωρηθῶσιν ὅσα θέλουσι καὶ δὲν θέλουσι, θὰ σφάξωσι καὶ θὰ σφαγῶσιν, ἀντιτάσσει παρατεταμένον μειδίημα· ἐφ' ὅσον ἡ ληστρικὴ ἐπιδρομὴ κατὰ τῆς Μακεδονίας δὲν ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν συμμοριτῶν καὶ ἡγεμόνων· ἐφ' ὅσον τέλος ἡ Βουλγαρικὴ δημοκρατία, δὲν ἤρξατο νὰ καταρτίξῃ εἰσέτι τὸ πολίτευμά της... δυνάμεθα νὰ ρίψωμεν καὶ ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ἡμῶν.

Πῶς διάγουσι λοιπὸν τὸν βίον οἱ θεσπέσιοι ἀναμωφωταί; πῶς εὐρίσκουσι τὴν ἐξουσίαν, ἣν, διαδεχθέντες τοὺς ἀκρίτους, καίτοι ὑπὸ δίκην αὐτοί, κατέκτησαν; ποῦ εἶνε ἡ ὑπεσχημένη ἀγρία ἐν τῇ τόλμῃ αὐτῆς πολιτικῇ; τί ἀντέταξαν εἰς τὰς καθημερινὰς προσβολὰς τῆς Πύλης τῆς διωκούσης τοὺς δυνάμενους πῶς νὰ ἐργασθῶσι Προξένους ἡμῶν, καὶ ριπτούσης τὰς ἐλληνικὰς ἐφημερίδας εἰς τὰ λογοκριτικὰ ἀφοδευτήρια;

Τὸ καθ' ἡμᾶς μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον οὐδενὸς ἐτέρου κυβερνητικοῦ ἔργου ἀντελήφθημεν, πλὴν ἱκανῶν πολυδαπάνων οἰκίσκων, ἐκ σφυρηλάτων λίθων ἐκτισμένων, οὗς ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὡς ἄλλη Δούκισσα τῆς Πλακεντίας, ἀνευ σκοποῦ τινος λογικοῦ, διέσπειρε πολλαχοῦ τῆς Ἀττικῆς καὶ δὴ καὶ ἀπέναντι τοῦ κλασικοῦ Θησείου!... Ἀ!... ἐλησμονήσαμεν!

Κατεβιβάσθη καὶ ἡ ὁδὸς Ἀμπελοκήπων, ἐπεξετάθη μέχρις αὐτῆς τὸ καλῶδιον καὶ ἐσχεδιάσθη καλλιτεχνικώτατα ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐν θωρηκτῶν νοκοδόλλων.

Καὶ ὀλίγη ἱστορία. Ἐν τῷ Χρόνῳ τῶν Ἀθηναίων ἐδημοσιεύθη ἱστορικὴ με-

ληθῆ ἔρωτα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοὺς λοιποὺς ἐνθουσιασμούς του. Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς περικοπὴ ἣν ἐκ καθήκοντος, ὡς προωρισμένην νὰ ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τῶν πολλῶν, δὲν δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν ἀνευ ἀναίρεσεως.

Ἴδου ἡ περικοπὴ:

«... Ἦδη ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀτυχοῦς Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου Θωμᾶς ὁ Παλαιολόγος ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας μετὰ τῆς θυγατρὸς του Σοφίας τῆς ΜΟΝΗΣ ἀπογόνου τοῦ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ οἴκου μετὰ τὸ ἀτυχὲς ἐθνικὸν ναυάγιον κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥώμην.

Ὁ Θωμᾶς ἐτελεύτησε καὶ ἡ εὐγενὴς Ἑλληνίς μὲ μόνον ἐνδόξους ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος μεγαλείου ἔζη Ὁρφανὴ εἰς τὰ ξένα...!!!

Ἰδὼν ὁ Γ' βασιλεὺς τῆς Ῥωσσίας τῷ 1467 νυμφεύεται τὴν ὀρφανὴν ταύτην ὀρθόδοξον ἡγεμονίδα μεγαλοπρεπῶς· πρὸ τῆς Ἑλληνίδος βασιλίσσης Σοφίας ἀνοίγονται αἱ πύλαι τῆς τότε πρωτεύουσας τοῦ κράτους Μόσχας καὶ ἡ Ῥωσσία ὡς πολῦτιμον προῖκα λαμβάνει παρὰ τῆς ὀρφανῆς κόρης τὸ Σύμβολον τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸν ὠραῖον δικέφαλον Ἀετόν!

Καὶ οὕτως ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ἀφροῦ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς Αὐτῆς ἡμέρας ἔδωκεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν τὸν χριστιανισμόν, κατὰ τὴν φρικαλέαν νύκτα τοῦ ναυαγίου Αὐτῆς καὶ αὐτὸ τὸ πολῦτιμον παραδίδει τοῦ Ἑλληνικοῦ Αὐτοκρατορικοῦ οἴκου κειμήλιον, δι' οὗ οἱ Ῥῶσοι Αὐτοκράτορες ἔκτοτε περικομοῦσι τὸ ἑαυτῶν Στέμμα.»

Οὐδὲν τῶν ἀνω ἀναληθέστερον.

Ὁ δεσπότης τοῦ Μωρέως καὶ πρίγκιψ Ἀχαΐας (1428-1460) Θωμᾶς ὁ Παλαιολόγος, ἔσχε οὐχὶ ΕΝ ἀλλὰ ΤΕΣΣΑΡΑ τέκνα.
α') Τὴν Ἑλένην (τὴν ὡς μοναχὴν Ὑπομονὴν) νυμφευθεῖσαν τῷ 1446 Λαζαρον τὸν δεσπότην τῆς Σερβίας.

β') Τὸν διάδοχον Ἀνδρέαν, παραχωρήσαντα τὰ δικαιώματά του τῷ 1494 τῷ Καρόλῳ Η' τῆς Γαλλίας καὶ τῇ 7 Ἀπριλίου 1504 τῷ Φερδινάνδῳ τῆς Ἰσπανίας, νυμφευθέντα Ἰταλίδα, καὶ ἀγνοοῦμεν τῶν ἀπογόνων του.

γ') Τὸν Μαρινὴν ἀποκτήσαντα δύο υἱοὺς τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἀνδρέαν τὸν μετὰ ταῦτα ὡς Μωαμεθανὸν Μωάμεθ πασᾶν + 1520. Καὶ

δ') καὶ τελευταῖον τὴν πολυθρύλητον Σοφίαν + 1503 νυμφευθεῖσαν τῷ 1466

πνίξαντα τόσας συζύγους! εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ὁποίου ἐλιποθύμουν οἱ δειλοὶ καὶ αἱ γυναῖκες, ὅστις ὅμως δὲν ἠτύχησεν ἐξ ἀρρενογονίας νὰ συνεχίσῃ μέχρι σήμερον τὴν κληρονομικὴν ἐξουσίαν του διότι οἱ σημερινοὶ Τζάροι εἶνε φεῦ!... Γερμανοὶ!... Ἡ μόνη θυγάτηρ τῆς Σοφίας (τῆς καὶ Ζωῆς ὀνομαζομένης) Ἑλένη, ἐνυμφεύθη χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ τέκνα, Ἀλέξανδρον τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας... ἂν ὅμως μετεβιβάσθη καὶ εἰς αὐτὸν ὡς προῖξ τὸ στέμμα (!) ἀγνοοῦμεν.

Τώρα θὰ εἰπῇτε: Ὁ δυνάμενος νὰ καταλάβῃ τὴν πρωτεύουσαν ἔθνος τινὸς δικαίωματι δυνάμει ἔχει ἀνάγκην τίτλου ἰδιοκτησίας; Δὲν λέγομεν τούναντιον, ἀλλὰ κατὰ τὸν κανόνα «τὸ περιττὸν δὲν βλέπτει». Ἄλλως τε καὶ ἐὰν ὁ Θωμᾶς μετὰ τῆς χήρας θυγατρὸς του ἐπώλησε καὶ τὸ κράτος του· εἶχε τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα κατὰ τοὺς τότε ἰσχύοντας νόμους, καὶ ὡς ἔχων ἀρρεναδιάδοχον, καὶ ὡς μὴ γενόμενος αὐτὸς κἂν αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου τοῦ τελευταίου Ἑλλήνος Αὐτοκράτορος; Καὶ ἀνέπωλει τις τὸ στέμμα του—ἱκανῶς πολῦτιμον δν—ἡδύνατο ἀρά γε νὰ πωλήσῃ καὶ τὸν λαόν του, ὅστις τότε συγχρότερον ἀνεβοκατέβαζεν Αὐτοκράτορας ἢ τὰς λυχνίας τῶν εἰκόνων του;

Καὶ θὰ δύναται ἄλλως τοιαύτη πώλησις νὰ ξερμητῇ σήμερον, ὅτε οἱ βασιλεῖς εἶναι οὐχὶ ἐλέφ Θεοῦ ἀλλ' ἐλέφ λαοῦ; Ἀλλοίμονον! τότε καὶ αἱ Ἀθηναὶ θὰ ἀνῆκον σήμερον εἰς τὸν Παρθενῶνα πρὸς δν—ἐκκλησίαν τότε ὄντα—τὰς ἐκληροδότησέ ποτε ὁ δοῦξ τῶν Ἀθηναίων Νέριος ὁ Α'... Ἐνφ σήμερον, αἱ μὲν Ἀθηναὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν κ. Σοῦτσον, ὁ δὲ Παρθενῶν... εἰς τὸν κ. Καββαδῖαν.

Αἱ καταστροφὰς τῆς Πελοποννήσου. Πλήρῃ εἰκόνα τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταστροφῶν ἀδυνατεῖ νὰ δώσῃ τις ἀκόμη, καθ' ἑκάστην νέων εἰδήσεων περὶ νέων δυστυχημάτων ἀφικνουμένων. Ἀτυχῶς περιγραφῆς ἀξίας λόγου δὲν ἔτυχον αἱ καταστραφεῖσαι πόλεις, κατὰ τοῦτο δὲ εὐτυχέστερα ὑπῆρξεν ἡ Χίος, ἐμπνεύσασα ἔργα ἢ μᾶλλον ἔργον μεγίστης ἀξίας. Ἐλπίζομεν ὅτι νέα δυστυχήματα δὲν θὰ συμβῶσιν, ἀφροῦ ἐγνώσθη πλέον ὅτι κέντρον τοῦ κακοῦ ἦσαν αἱ ἀναστατωθεῖσαι ἀτυχεῖς Στροφαδὲς νῆσοι, δικαιολογησάσαι οὕτω τὸ ὄνομα των, ἀνεφάνη δὲ ἐν τῷ πελάγει καὶ τὸ προκάλεισαν τὸν πυρὸς ἀνταρῶνα πᾶσι καὶ ἐξόδιον, καὶ

ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 403).

Τὸν Tournefort Pitton (1717) γράψαντα Relation d'un voyage du Levant fait par ordre du Roy.

Ἦτο περιφανὴς ἱατρός καὶ βοτανικός, γεννηθεὶς εἰς Αἰξ τῆς Προβηγκίας τὸ 1656 ἐξ εὐγενῶν γονέων. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ κολλεγίῳ τῶν Ἰησοῦιτῶν, ἡ δὲ πρὸς τὴν βοτανικὴν κλίσις τοῦ ἡτο τοιαύτη, ὥστε μικρὸς ἔτι ἐγίνωσκε ὅλα τὰ φυτὰ τῶν περιχώρων. Διηγοῦνται ὅτι μαθητὴς ἔτι ὢν καὶ ὑπερπηδήσας περιφραγμᾶτι ὅπως δρέψῃ ἀγρίον τι ἄνθος, ὀλίγου δεῖν ἐφρονέετο ὑπὸ τῶν λίθων οὓς ἔρριπτον αὐτῷ οἱ χωρικοὶ ἐκλαβόντες αὐτὸν ἀντὶ κλέπτου. Ἦτο προωρισμένος διὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τοῦτο ἐφοίτα ἐν τινι θεολογικῷ σχολείῳ, ἐξηκολούθει ὁμῶς ἐπιμόνως τὰς βοτανικὰς τοῦ ἐρεῦνας, ἐνθαρρυνόμενος δὲ ὑπὸ τινος πρὸς πατρὸς θεοῦ τοῦ, σπουδαίου ἱατροῦ ἤρξατο σπουδάζων τὴν ἀνατομίαν καὶ τὴν χημίαν. Ἐν ἔτει 1677 ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς τοῦ, ἔμεινε εἰς αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ τὸ στάδιον τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ἀκολουθήσῃ. Ἐξελέξατο τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην καὶ πρὸς τοῦτο μετέβη εἰς Montpellier. Πρότερον εἶχε πλουτίσει τὸ φυτῶριον αὐτοῦ ἐκ τῶν εἰς τὸ ὄρος Dauphing φυομένων φυτῶν, οὐ μόνον δὲ τὰ ἐν τοῖς περιχώροις τοῦ Montpellier φυόμενα φυτὰ ἐζήτασε, ἀλλὰ τὸ 1681 διαβάς τὴν Βαρκελώνην καὶ ὑπὸ πλήθους σπουδαστῶν ἀκολουθούμενος, ἀνῆλθε τοὺς λόφους τῆς Κολωνίας, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Πυρρηναίαν, ἔνθα καὶ τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους ἀψήφῳν, ἐξηκολούθει τὰς ἐρεῖνας τοῦ. Συνελήφθη ὑπὸ Ἰσπανῶν ληστῶν, οἵτινες σὺν τῇ ζωῇ ἀφῆκαν αὐτῷ εὐτυχῶς καὶ τὰ φυτὰ, ὥς μὴ ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς, ὥς καὶ ὀλίγον ἄρτον ἑωλὸν καὶ μαῦρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε κρύψει ἐ-

πιτηδείως 2 ἢ 3 χρυσὰ νομίσματα.

Ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς εἰς τὸν Βοτανικὸν κήπον τῶν Παρισίων, μετὰ δὲ ταῦτα ἐπανάλαβε τὰς περιηγήσεις τοῦ, καὶ ἐπεσκέφθη ἐκ νέου τὴν Ἰσπανίαν, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Πορτογαλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ὀλλανδίαν. Τὸ 1691 ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τὸ δὲ 1694 ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον αὐτοῦ σύγγραμμα «*Elemens de Botanique*». Τὸ 1696 ἐγένετο καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων, καὶ συντάξας τὴν ἱστορίαν τῶν ἐν τῷ περιχώρῳ τῶν Παρισίων φυτῶν, μετὰ τῶν ἱατρικῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο δημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1695, μετετυπώθη ἐκ δευτέρου τὸ 1725, μετεφράσθη δὲ καὶ Ἀγγλιστὶ τὸ 1733. Τὸ 1700 ἐδημοσίευσεν Λατινιστὶ τὰ Στοιχεῖα τῆς Φυσικῆς τοῦ, μετὰ προλόγου καὶ πολλῶν σημειώσεων ὑπὸ τὸν τίτλον *Institutiones Rei Herbariae*. Τὸ αὐτὸ ἔτος διετάχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως νὰ περιηγηθῇ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν, μέχρι τῶν συνόρων τῆς Περσίας. Ἐπέστρεψε δὲ εἰς Γαλλίαν τὸ 1702, ἔνθα τὸ πρῶτον τῶν περιηγήσεών τοῦ ἐδημοσίευσεν ὡς παράρτημα τῶν Στοιχείων τῆς Βοτανικῆς τοῦ, ὁ πρῶτος τόμος τῆς περιηγήσεώς τοῦ ἐδημοσιεύθη ζῶντος αὐτοῦ, ὁ δὲ δεύτερος συλλεχθεὶς ἐκ τῶν χειρογράφων τοῦ, ἐδημοσιεύθη τὸ 1717. Ἀπέθανεν τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1708.

«*Tournefort, cet homme immortel, rempli de science et de goût, et que tout voyageur; qui publie ses relations devroit prendre pour modèle.*» (Sonnini).

Τὸν Bruyn Corneille (1725), γράψαντα Voyage au Levant, c'est-à-dire, dans les principales endroits de l'Asie mineure, dans les isles de Chio, Rhodes, Chypre etc. Paris.

Ἦτο ζωγράφος καὶ περιηγητὴς Ὀλλανδός, γεννηθεὶς τὸ 1652 ἐν La Haye. Ἀπὸ

καστῷ ἱερόσυλος, ἀλλὰ μαίνομαι ἀναρριζόμενος ὅτι ζῶσαν σὲ χάνω χωρὶς νὰ συνθῶ καὶ νὰ κινδυνεύσω ὅπως σὲ σώσω. Ὁ λογισμὸς μου εἶναι σκοτεινός! Οὐδ' εἰς τὴν Δημιουργὸν τολμῶ νὰ προσφύγω, οὐδ' εἰς τῆς προσευχῆς τὴν παραμυθίαν νὰ ἐλθῶ. Ἐπανάστασις παθῶν μυκᾶται ἐν-τός τοῦ στήθους μου. ὦ Στρατονίκη! ἀπέφυγον ἐδῶ ἀναζητῶν ὄρμον ἀπὸ τοῦ ὁδῶνος, καὶ ναυαγῶ . . . Ἐὰν τοῦλάχιστον εἶχον τὴν ἐλπίδα. ὅτι συμπαθῇ τὰ κύματα, ἐκπνέοντα παρὰ τὴν φλιάν τοῦ ἡσυχίου κελλίου σου, θὰ μ' ἔφερον ἐκεῖ . . .

Ἡ Ἡὼς φωτίζει τὴν ἀνατολήν. Σπεύ-τει εἰς τὸν ἄγρον ὁ γεωργός, καὶ ὁ νέος αἰεὶς ἀνάγεται εἰς τὸ πέλαγος. Μακά-ρ ἄνθρωπε, πόσον ζηλεύω τὴν τύχην σου. Τρικυμία εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ ἀλὴν εἰς τὴν καρδίαν σου . . . Εἶσαι ἄριστος τῆς τύχης σου· δὲν εἶμαι τῆς ἰδι-ότητος μου. Δύνασαι ν' ἀποφύγῃς τὴν κα-τακλιδα. Ἀδυνατῶ ἐγώ. Ἐὰν δὲν θέλῃς ἐν πλέεσι εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκὼν ἄκων ἐρεῖλω ἐγὼ νὰ διανύσω τὸν πεπωμένον ὁδόν μου. Διάνοιζον εἰς ἔκφρασιν εὐγνω-σύνης τὰ χεῖλη σου ἀγρότα εὐδαιμον, καὶ εὐτυχῇ. Ἡδύνασο νὰ ἦς δυστυ-χεστερος, ἀλλὰ δὲν εἶσαι. Ἡδύνασο καὶ δυστυχέστερος νὰ ἦς. . . Ἀλλὰ μὴ θλί-νῃσαι. Ἀντὶ νὰ ἀγανακτῇς διατὶ ὁ Δη-μιουργός Σου δυνάμενος νὰ σὲ καταστήσῃ ἡδαιμονέστερον δὲν τὸ ἔπραξε, εὐγνωμό-νῃ Αὐτῷ, διατὶ, δυνάμενος καὶ δυστυ-χεστερον νὰ σὲ καταστήσῃ, σὲ ἡλέησε καὶ σὲ ἐφείσθη . . .

(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

δημιούργησαν νέον καθ' ὁλοκληρίαν τρό-πον ζωῆς.

Συχνάκις, ὅταν ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ ἔργου παρετήρουν τὰς ὥραις ἐξοχὰς τῆς Βυρτεμβέργης, ἀνελογίζοντο τὸν δυ-τυχῇ πρίγκιπα ὅστις ἄλλοτε δι' ἐνὸς ἡμιμέτου εἶχε περιλάβει ὅλην τὴν ὠ-κεῖαν χώραν ἐφ' ἧς ἐβασίλευε καὶ ἔπειτα ἀπέβουλον πρὸς τοῦτοις τὰς περιπετειὰς τῆς εἰμαρμένης τοῦ καὶ κατὰ παράδοξον τοῦ οὐρανοῦ θέλησεν ἡ τύχη τῶν συνε-κείνου τῇ τοῦ πρίγκιπος τούτου· καίπερ ὡς ἀνωμολόγουν ὅτι ἡ εὐτυχία τῶν ἐν θὰ ἐξησφαλίζετο οὔτε τόσον καλῶς, οὔτε τόσον ταχέως ἂν δὲν ἐπῆρχοντο τὰ τελευταῖα συμβάντα, ἡ χαρὰ τῶν ἐν τού-τοις ἐταράσσετο ὑπὸ τῆς σκέψεως ὅτι ἐ-κείνος εἰς τὸν ὥφειλον τὴν εὐδαιμονίαν ὡς ὑπείστατο μακρὰν τῆς χώρας τοῦ ὅτι πόντος τῆς ἐξορίας.

χεὶς ἐκ τῆς δυστυχίας ἐπανῆλθεν ὡς φρό-νιμος ἡγεμὼν καὶ σεβασθεὶς τὸ ἀρχαῖον δίκαιον προσεῖλκυσε τὰς καρδίας τῶν ὑ-πηκόων τοῦ κηρύξας εἰς τὸν λαόν του τὰς ἱερὰς ἀληθείας, ἃς ἤκουσε μακρὰν τῆς πατρίδος τοῦ καὶ αἱ ὁποῖαι τοσάκις παρεμύθησαν αὐτὸν ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἦνωση τοιουτοτρόπως μετὰ τῶν θεμελιω-δῶν τῆς χώρας τοῦ νόμων τὴν θρησκευ-τικὴν ἀναμόρφωσιν, ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Μαρία διείδον ἐν πᾶσι τοῦτοις τὸν δά-κτυλον τῆς Θεῆς Προνοίας διέποντα τὰς τύχας τοῦ Οὐλρίχου καὶ εὐλόγησαν ἐ-κείνον, ὅστις ἀποκρύπτει τὸ μέλλον εἰς τοὺς θνητοὺς καὶ ὁ ὁποῖος ἐνταῦθα ὅπως πανταχοῦ ὑποκαθίστησι ἐναλλάξ τὸ φῶς εἰς τὸ σκοτός.

Τὸ ὄνομα Λιχτενστάιν ἐσβέσθη ἐν τῇ Βυρτεμβέργῃ μετὰ τοῦ γέροντος ἱππό-του· ἀλλὰ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας ἔσχε

τῆς γῆς· αἱ νέαι γενεαὶ διαδέχονται τὰς ἀρχαιοτέρας καὶ μετὰ βραχὺ διάστημα πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν ἐτῶν λησμονοῦνται οἱ ἔντιμοι ἄνθρωποι καὶ αἱ εὐγενεῖς καρ-δίαι· ὁ θορυβώδης τοῦ χρόνου χείμαρρος παραφέρει τὴν μνήμην τῶν καὶ ὀλίγιστα ὀνόματα ἐπιπλεύουσιν ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς Λήθης ὑπὸ ἀμυδρὸν φῶς. Εὐτυχῆς ὁμῶς ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου αἱ πράξεις ἔ-χουσι τὸ ἥρεμον ἐκεῖνο μεγαλεῖον, ὅπερ ἐν ἐαυτῷ εὕρισκε τὴν ἀνταμοιβὴν καὶ ὁποῖος χωρὶς νὰ ἐκτιμηθῇ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἢ νὰ ζητήσῃ νὰ μεταβιβασθῇ τὸ ὄ-νομά του εἰς τοὺς μεταγενεστέτους χρό-νους, γεννᾶται, εἰσέρχεται εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἔπειτα ἐξαφανίζεται.

Τὸ ὄνομα τοῦ μουσικοῦ δὲν ἀντήχησε πλέον, ὀλίγιστοι δὲ μόνον ἀσθενεῖς ἀνα-μνήσεις διεγείρουσι τὴν προσοχὴν μας ὅπταν οἱ ἐγγῶοι βοσκοὶ μᾶς δεικνύωσι

του 1674-1708 περιηγήθη τὴν Περσίαν, τὴν Ἀνατολήν, τὴν Ῥωσίαν καὶ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας. Ὁ Bruyn ἂν καὶ δὲν γράφῃ καλῶς καὶ δὲν εἶναι πολὺ ἀκριβής, θεωρεῖται ὡς καλὸς περιηγητής. Ἐγράψε καὶ Voyage par la Moscovie, en Perse et aux Indes Orientales. (Βλ. Lechevalier Voyage dans la Troade σελ. 133).

Τὸν Arvieux Chevalier (1735) γράψαντα Laurence Mémoires du chevalier d'Arvieux, mis en ordre par le prof. Labat. Paris, 6 τόμ. εἰς 12ον. Ἦτο γὰρ πολλὸς περιηγηθεὶς τὴν Ἀνατολήν κατὰ τὴν 17 ἑκατονταετηρίδῃ, διαμείνας δ' ἐπὶ πολὺ ἐν αὐτῇ τῇ ἐντολῇ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Τὸν Pococke (1745) γράψαντα A Description of the East. London.

Ἐγεννήθη ἐν Southampton τὸ 1704, ἔνθα ὁ πατὴρ αὐτοῦ διετήρει ἰδιοσυντήρητον σχολεῖον. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ κολλεγίῳ Corpus Christi ἐν Ὁξωνίᾳ, καὶ ἔλαβεν ἐν ἔτει 1733 τὸν βαθμὸν LL.D. Τὸ 1737 περιηγήθη τὴν Ἀνατολήν, ἐπισκεφθεὶς δὲ τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἀραβίαν, τὴν Παλαιστίνην καὶ ἄλλας τινὰς χώρας, ἐπέστρεψε εἰς Ἀγγλίαν τὸ 1742. Ὁ Pococke ἔγραψεν εἰς τὸ Philosophical Transactions καὶ εἰς τὴν Archaeologia, ἐδωρήσατο δὲ χειρόγραφα τινὰ εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Ἀπέθανε τὸ 1765, 61 ἔτους τὴν ἡλικίαν.

Τὸν Chishull-Edmund (1747) γράψαντα Travels in Turkey, London. Ἦτο περιφανὴς Ἀγγλὸς φιλόλογος καὶ Θεολόγος, ἀκμάσας κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος. Ἐγεννήθη ἐν Eyworth, ἐξεπαιδεύθη δ' ἐν τῷ ἐν Ὁξωνίᾳ Πανεπιστημίῳ κολλεγίῳ Corpus Christi. Μεγάλῃ φιλολογικῇ ὑπόληψιν ἐκτίησεν ἐκ δύο ποιημάτων του Λατινιστῆ γράφοντων, τὸ μὲν ἐν ἔτει 1692 ἡ μάχη τῆς La Hogue, τὸ δὲ τὸ 1694 ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς βασιλείας

Mary. Ἐν ἔτει 1698 ἐπεσκέφθη τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἀνατολήν, διέμεινε δ' ἐν Σμύρνῃ ἐπὶ τετραετίαν ὡς ἐφημέριος. Ἐπιστρέψας εἰς Ἀγγλίαν τὸ 1705, ἐγένετο ἱερεὺς τῆς βασιλείας, ἤρξατο δὲ καταγινόμενος εἰς φιλολογικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς συγγραφάς. Ἀπέθανε τὸ 1733. Ἐγράψε: Inscriptio Sigæa Antiquissima, 1721; Dissertation of certain medals struck at Smyrna in order of Physicians; Antiquitates Asiaticæ christianam æram andecedentes, 1728; κτλ.

(Βλ. Lechevalier Voyage dans le Croade σ. 17 καὶ 154).

Τὸν Frédéric Hasselquist (1749) γράψαντα Voyage dans le Levant, dans les années 1749, 50, 51, et 52 publié par Ch. Linnæus.

Ἦτο Σουηδὸς φυσιοδίφης, γεννηθεὶς τὸ 1722 εἰς Taernvalla, καὶ εἰς τῶν διαπρεπεστάτων μαθητῶν τοῦ Λινναίου. Τῇ συμβουλῇ τοῦ Λινναίου ἐπεχείρησεν ἐν ἔτει 1749 περιηγήσιν εἰς Παλαιστίνην, συνέλεξε δὲ τὰ σπανιότερα ἀντικείμενα τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Ἐτοιμὸς ὢν νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς Εὐρώπην, ἀπέθανε ἐν Σμύρνῃ τὸ 1752. Τὰς ἐρευνὰς του ἐδημοσίευσεν ὁ διδάσκαλός του Λινναῖος, ὑπὸ τὸν τίτλον Iter Palestinum, σουηδιστῇ ἐν Στουχόλμῃ τὸ 1757, μετεφράσθησαν δὲ Ἀγγλιστῇ τὸ 1766 καὶ Γαλλιστῇ τὸ 1769 εἰς τόμ. 2 εἰς 12ον ὑπὸ τοῦ M. Ant. Eidous, (φιλόλογος, γεννηθεὶς ἐν Μασσαλίᾳ καὶ ἀποθανὼν περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος). Βλ. Guérard et Barbier. Les supercheres litteraires et les ouvrages anonymes.

(Ἐπεταί συνέχεια).

ΑΛ. Κ.

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΟΙ NABAPPAIOI EN ΕΛΛΑΔΙ

ΤΟ ΚΑΤΑΛΟΝΙΚΟΝ ΔΟΥΚΑΤΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιδρομῆς αὐτῶν

ANTONIOY RUBIO Y LLUCH

(Συνέχεια ἰδὲ σελ. 407.)

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος (1282) τῇ ἀρχῇ Ἀνδρόνικος, τὰ μέγιστα πιεζόμενος καὶ ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν μέγιστων αὐτῆς τῆς βασιλευούσης προδόντων Τούρκων ὑπὸ τὸν Ὀσμάν, ἐμισθώσατο πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐξ αὐτῶν κινδύνου καὶ ἐδράκωσιν τοῦ σαλευομένου ἀρτίπαγον αὐτοῦ θρόνου τὴν ἀφ' ἐαυτῆς προσερχθεῖσαν ἐταιρείαν τῶν Καταλανῶν, οἵτινες τότε κατὰ πρῶτον ἀνεφάνησαν ἐν Ἀνατολῇ· τοῦτο δὲ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μορφή τῆς μετέπειτα ἀληθοῦς καταπλημμύσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν καταλανικῶν ὁρδῶν.

Ἡ μεγάλη ἐταιρεία τῶν Καταλανῶν ἢ Κουμπάνια, τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Μωρέως ἢ συμμορία αὕτη, ἡ μόνον σκοπὸν κακούργημα, τὴν διαρπαγὴν καὶ τὸν φόνον ἔχουσα, ἐν ἣ εὗρισκον θέσιν καὶ προαγωγὴν τὰ μάλλον φαῦλα στοιχεῖα τὰ ἐκβράσματα οὕτως εἰπεῖν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ ἥτις ἀπορον πῶς ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀναρχίας στριζομένη ἡδυνήθη, ἐναντίον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων ἀρχῶν περὶ ἥτις, νὰ προδεύσῃ καὶ τοιαῦτα στρατιωτικὰ καταθώματα καὶ ἐπιτελέσῃ· ὁ συρφετός, ὁ τυχοδιωκτὴς ἐκ πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων διαφόρων ἐθνικοτήτων, οἷον τῶν Καταλωνίων ἢ ὡς συνήθεστερον ἀποκαλοῦνται Καταλανῶν, τῶν καθὼ πολυαρμοτέρων εἰς τὴν ἐταιρείαν ὅλην τὸ ὄνομα παρασχόντων· τῶν θηριωδῶν Ἀλμογβάδων, οὓς ἤκουε τις ἀκονίζοντας τῇ μάχῃ τὰς λόγχας καὶ τὰ ξίφη,

τὰ ῥωμανικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς τοῦ Οὐλρίχου θεωροῦνται καὶ παριστάνονται ὡς μῦθοι. Ὁ ἱστορικός τ' ἀποκρούει ὡς ἐποσειώδη καὶ ἀναμνηστικαί τις αὐτῶν μόνον ὅταν σὰς ὁμιλῶσιν ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τῆς Λιχτενστάιν περὶ τοῦ δουκὸς ὁ ὁποῖος τὴν νύκτα ἤρξατο εἰς τὸν πύργον καὶ ὅταν σὰς δεικνύσῃ τὴν γέφυραν τοῦ Καϊγκεν, τὸ μέρος, εἰς δὲ ὁ ἀκατάβλητος πρίγκιψ ἐποίησεν τὸ κινδυνώδες ἐκεῖνο ἄλμα εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Νέκαρ.

Καὶ αἱ παραδόσεις αὗται μοι φαίνονται ὡς ἀόριστοι σκιαὶ ἃς μεγάλη πρειαζομένη ὁρὸς προβάλλει ἐν τῇ ὁμίλῃ τῆς κοιλάδος καὶ ὁ ψυχρὸς παρατηρητὴς μειδιᾷ ὅταν θελήσῃ ν' ἀποδώσῃ αὐταῖς ζῶν πρᾶγματικὴν καὶ χρώματα μεταμορφοῦντα αὐτὰς εἰς ζωσὺν εἰκόνα. Ὁ

ἀνέκτορα ἐκεῖνα τῆς Ἰσπανίας, ἅτινα οἱ κοδομουσὶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐπὶ ἀρχαίων θεμελίων. Αἱ ἀνθηραὶ καὶ εὐφοροὶ ἐξοχαί τῆς Βυρτεμβέργης ἐκτείνονται πάντοτε ὅπως ἄλλοτε πρὸ θελγομένων ὀφθαλμῶν, ὅπως ὅτε ἡ Μαρία, πλησίον τοῦ περιλημένου τῆς ἐθεάτο αὐτοῦς ἐκ τοῦ πύργου τῆς καὶ ὁ δυστυχέστερος τῶν πριγκίπων ἔρριπτε τὸ τελευταῖον βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ ἀνθεν τῶν παραθύρων τῆς Λιχτενστάιν.

Σώζονται πρὸς τούτοις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αἴγλῃ τῶν καὶ μεγαλοπρεπεῖα τὰ ὑπόγεια δώματα, ἅτινα ἐφιλοξένησαν ἄλλοτε τὸν προγεγραμμένον καὶ τὰ ψιθυρίζοντα ὕδατα, ἅτινα κρημνίζονται εἰς μυστηριώδη ἄβυσσον, φαίνονται διηγούμενα τὰς πρὸ πολλοῦ ἐξαφανισθείσας παραδόσεις.

Εἶνε καλὴ συνήθεια, οἱ κάτοικοι τῆς

Σουαβίας παίδων καὶ θελκτικώταται γυναικες συνοδευόμεναι ὑπ' ἀνδρῶν καὶ νεανιῶν ἀναρριχῶνται τὰ ὄρη, κατέρχονται εἰς τὸ ὑπόγειον, οὗ αἱ κρυστάλλιναι πρειαὶ κατὰ μυρίους τρόπους ἀντανάκλῃ τὸ φῶς, πληροῦσι τὸ σπήλαιον ἀσμάτων καὶ τείνουσι τὸ οὐς εἰς τὴν ἡχὴ αὐτῆς συνοδευομένην ὑπὸ μελωδικοῦ ψιθύρου τῶν καταπιπτόντων εἰς τὴν ἄβυσσον δάτων. Θαυμάζουσι τὰ ἔργα τῆς φύσεως ἥτις ἐπιδεικνύεται τόσον ὥρα καὶ ὑπὸ τῆς γλυκείας τοῦ ἡλίου ἀκτίνης καὶ τὴν φάειν χλόην τῶν ἀγρῶν. Ἐπειτα ἀναρχονται καὶ πάλιν εἰς τὸ φῶς καὶ ἡχοῦνται αὐτοῖς ὥραιότερα ἢ πρότερον ὁ δρόμος ὁδηγεῖ πάντοτε αὐτοὺς εἰς ὑψώματα τῆς Λιχτενστάιν καὶ ὅταν ἀνδρες περιστοιχίζονται ὑπὸ ὥραιων νεανικῶν καὶ κρατοῦντες τὸ κύπελλον ὄνται τὰς εὐρείας ἐκείνας καὶ ἀνθος